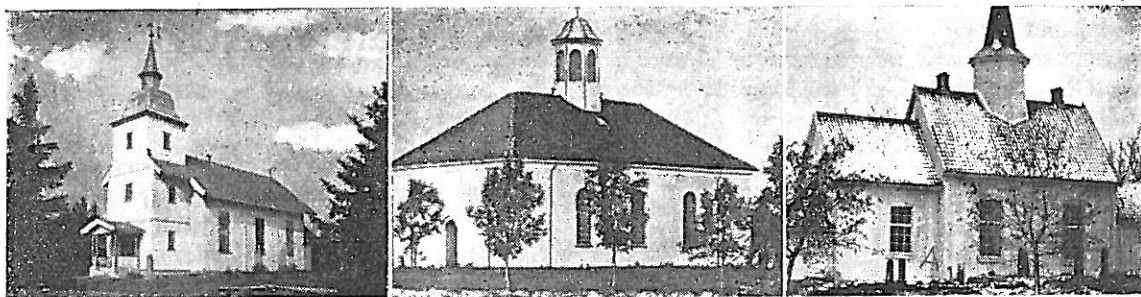

Tavak Mellan

Land! Land! Land! Hør Herrens ord! Jer. 22, 29

Menighetsblad

for Spydeberg, Hovin og Heli

Nr. 10

DESEMBER 1952

6. årgang

Julens hellige evangelium

Eder er i dag en Frelser født

Det skjedde i de dager . . . ! Slik begynner det gamle, men alltid nye jule-evangelium. Du har hørt det om igjen og om igjen. Og likevel kan du høre på ny. Det blir nemlig aldri for gammelt for den som har lært seg selv å kjenne. Han vet nemlig en ting: At han trenger en Frelser. For han kan ikke frelse seg selv. Mange har rikignok forsøkt

å klar seg uten noen Frelser, men den ærlige sjel må tilstå at han makter det aldri. Endog den som har strevet hele sitt liv med dette ene, må innrømme at han kommer til kort. Den syndige lyst, den urene tanke, den egoistiske lengsel var derinne i sjelen tross alt. Han ble den ikke kvitt ved eget strev. Derfor trenges en Frelser. Mennesker i gammel tid ventet på Ham lenge. Da så tidens fylde kom, skjedde det store. Englebudet lod til vår jord.

Eder er i dag en Frelser født!

Dette var og dette er til alle tider julens store gledesbudskap. En glede som skal nå ut til alt folket, ikke bare til noen få.

Så har Gud elsket verden at Han gav sin sønn, den enbarne for at hver den som tror på Ham ikke skal fortales, men ha evig liv. Johs. 3, 16.

Gud gav, Gud sendte sin sønn til den be-

En riktig god og velsignet julehøytid ønskes alle bladets lesere både i Spydeberg og utenfor!

Et fint resultat

Komiteen for Flyktningehjelpen i Spydeberg vil gjerne også gjennom menighetsbladet få sende en hjertelig takk for det storartede resultat som ble oppnådd ved innsamlingen. I alt kom det inn kr. 7658.—. Det var nok mer enn selv de mest optimistiske hadde regnet med.

På ny ble det konstatert at befolkningen i Spydeberg har et stort og godt hjertelag når det gjelder å hjelpe noen som er i nød. Og de mange flyktninger ute i verden har bruk for all den hjelp som kan skaffes. Noen av dem har gjennomgått så meget at vi — som har det så godt — har vanskelig for å tenke oss hva de har måttet lide. Derfor var det også overmåte gildt å merke medfølelsen i vår bygd.

På de mange lidendes vegne: Vår dypfølte takk!

Komiteen.

stemte tid, så enhver som tar imot Sønnen. Frelseren, virkelig blir frelst, frelst ifra synden, dommen og døden og inn i Guds rike. Så er der ikke mer noen fordømmelse for den som har tatt imot Jesus Kristus.

Her har vi julens herlige budskap til deg som ikke får det til på egen hånd. Det er nok for deg. Bare ta imot Guds julegave, så vil Han som er verdens Frelser, også være din Frelser og utføre det store frelsesverk i din sjel. Si du som salmedikteren:

*«Mitt hjertes dør jeg åpner deg
O Jesus, kom hit inn til meg
Og ved din nåde la det skje
At jeg din vennlighet må se!»*

L. R. nr. 76, 7.

Da skjer Guds gjerning i din sjel, og du kan med fullt hjerte gripe tonen i englesangen og syng: «Ære være Gud i det høyeste!» For Han er Frelser min. Han er Frelser min.

Bønnehørelsen

Av K. K.

Det var bygevær. Det vekslet med snøblandet regn og solskinn.

Skolelæreren Per Vik gikk med tunge skritt gjennom skogen. Skolen hadde sluttet tidligere enn vanlig denne ettermiddagen, og i morgen var det fridag. Vik hade vært borte for å se til en syk, gammel mann, og var på hjemvei.

Han kjente seg trykket i sjelen. Dagen etter skulle han inn til nærmeste by for å utbetale flere hundre kroner, avdrag på gjeld for møbler som han hadde kjøpt da han høsten før var blitt ansatt i skolekretsen. I forgårs hadde han fått utbetalt sin kvartalslønn: en tusenkroneseddel. Ellers hadde han nok bedt om å få lønnen i mindre beløp, men siden han så snart skule til byen, spilte det ingen rolle. I byen var det jo lett å få denne seddel vekslet.

Da han i går hadde låst opp skuffen i skrivebordet hvor han hadde lagt tusenkroneseddelen, fant han til sin forferdelse at den ikke lå der. Han tok straks til å lete. Hans kone kom til og hjalp. Men alt forgjeves. Han husket da at han kvelden før hadde ryddet opp i skuffen og kastet en del unyttige papirer i papirkurven. Mon pengeseddelen uforvarende var blitt tatt med? I så fall var den nå oppbrent. for hans kone sa at hun ut på formiddagen hadde tatt kurvens innhold og gjort opp ild med.

Per og Ingrid var blitt dypt nedslåtte. Hva skulle de ha å leve av gjennom de neste tre måneder? Og hva nå med avbetalingen på møblene? De visste at kjøpmannen som de stod i gjeld til, var kristendomsfiendtlig og nok ikke ville gi henstand.

Ekteparet hadde sammen betrodd Herren sin bekymring i bønn og bedt om hans hjelp. Det hadde letnet på byrden. Men som Per nå gikk langs skogsveien, grep tyngselen ham igjen. Tiden led. Det var snart kveld. Og neste morgen måtte han avsted til byen. Han visste ingen han kunne henvende seg til med bønn om lån.

Han la merke til at en sky gjemte solen. Idet han så opp, steg på ny en bønn om hjelp opp til Gud. «Herre Gud,» bad han, «rett du på det som jeg har gjort ille! Bare du kan. Forbarm deg over oss for Jesu skyld!»

Per Vik hadde bakom seg en temmelig omskiftende levnetsbane. Han hadde innehatt en god lærerpost i en av landets større byer. Der hadde han vært omgitt av en stor vennekrets, både av troende og ikketroende mennesker, men helst blant de troende hørte de hjemme. For både Per og Ingrid stod i livssamfund med Gud.

Men så kom florisante tider og med dem

fristelsene til et usunt forretningsliv. I likhet med så mange andre begynte Per Vik å spekulere. Han kjøpte gårder og solgte. Støtt med god fortjeneste. Så gikk han inn i et aksjeselskap som anla en fabrikk, hvis varer fikk strykende avsetning. Vik ble valgt til direktør for selskapet. Han ga opp sin lærerstilling, flyttet inn i en flott villa og eide sin egen bil.

Men denne framgang ble ham en snare. Hans andelige liv tok skade. Litt om senn fikk han mindre trang til bønn og Guds ord. Han begynte å forsømme samværet med medkristne, og mer og mer fant han seg hjemme i kretsen av sine forretningsforbindelser.

Fru Ingrid sørget dypt; for hun så hvor dette bar hen. Hun prøvde å tale med mannen om saken og ba ham ta seg i vare. Men uten resultat. Hun fortsatte trofast å bære sin Per på bønnens armer fram for nådens trone. «Herre,» bad hun, «gjør med oss hva du vil, bare du redder Pers sjel.»

Temmelig brått ble det slutt på de «gode» tider. Konkursene begynte. Lenge varte det heller ikke før det aksjeselskap som Per hadde satt alt sitt i, ramlet overende. Alt det han hadde strøk med. Selv møblene i hjemmet ble solgt. Der stod han på bar bakke. — Da var det ikke lett.

Etter en tid lyktes det ham å få denne lille skoleposten langt ute i en avsidesliggende skogsbygd. Der måtte han og Ingrid ta fatt på kampen for tilværelsen helt fra nytt av. Inntektene var små. Og meget skulle til i et hjem hvor det nå var fem sterke gutter.

Per led forferdelig under de svære forandringer i deres livskår. Men Ingrid stod sterk og rolig ved hans side. «Dette er svar på mine bøtter, Per,» sa hun. «Du stod i fare for å miste din sjel.»

Og Per våknet virkelig til besinnelse av sin åndelige stilling. Han bøyde seg i anger og bot for Gud, og han fant tilgivelse for sin lunkenhet. Ropet om nåde steg fra hans sjels dyp, og han lærte å takke Gud for de tilskikkelser som hadde ført ham på ny til omvendelse.

Det ble et liv i stor nøysomhet for dem i det vesle skolehuset. Overgangen fra de «gode» kår de for hadde vært vant til, ble jo stort; men savnet ble mer enn oppveiet ved den gode samvittighet Per igjen hadde fått, og av det gjenopprettede gode forståelsesforhold mellom ektefolkene. Flere ganger i arets løp hadde de hatt det nokså trangt, men i rette tid hadde Herren alltid hjulpet.

Men så trang og mørk som nå syntes Per Vik at stillingen aldri hadde vært før, idet han med tunge skritt gikk hjemover. Hvorledes ville det vel gå? Kunne han vente hjelp fra Gud også denne gang?

Skyen som et øyeblikk hadde stengt for solen, drev vekk. Og plutselig hørte han jub-

lende fuglesang. Den lød som et oppmuntringens bud til ham ovenfra, syntes han. Og et par ord fra Bibelen rant ham i sinne: «Skulle noen ting være umulig for Herren?» (1. Mosebok 18, 14) og «Kast all eders sorg på Ham, for Han har omsorg for eder.» (1. Peter 5, 7). En håpets stråle stjal seg inn i sjelen, og han fikk nåde til å kaste byrden sin på Ham som klær markens liljer og før himmelens fugler.

Da han nådde fram til tunet hjemme, holdt femåringen Asbjørn på å leke med sin papir-drage, som den friske vinden hadde fått høyt opp i luften til guttens store glede. Faren ble stående en stund og se på vesleguttens lek. Så løyet vinden av, og dragen skjenet ned mot marken. En del av halen dalte ned på Pers skulder. Fargen på et stykke papir festet til halen gjorde at far hurtig grep etter det. — Det var tusenkroneseddelen.

«Asbjørn,» ropte faren, «hvor tok du denne her?» — «Jeg fant den i papirkurven i morges,» svarte gutten. «Du har jo sagt at jeg kan ta det papiret som ligger i den. Jeg hadde mistet en del av dragehalen, og så tok jeg det papiret — det var så pent, syntes jeg.»

«Ja, gutten min. Men dette er en pengeseddelen, som ved en feiltagelse var blitt kastet i papirkurven. Seddelen er verd meget, og jeg må ta den — vi skal finne et annet papir til deg.»

Per tok gutten sin i favn. — «Å, så godt at du tok dette papiret opp av kurven før mor brente innholdet. Det var nok Gud som styrte det så. Lovet være hans navn!»

Far leste seddelen i hast fra hyssingen og skyndte seg så med den inn til Ingrid for å fortelle henne den gledelige nyhet. Det tør vel hende at hennes ansikt lyste opp. Så knelte de begge ned og lovet og takket Gud for at Han på forunderlig vis hadde hørt deres bøtter også denne gang. (Innsendt.)

I tjeneste

*Det gikk engang en mann på denne jord,
med håp og trost, hvor noden var å finne.
Han hadde alltid et barmhjertig ord —
og takk og glede grodde i hans spor —
Den dag i dag velsigner vi hans minne.*

*Han talte livets ord til høy og lav,
En røst som var en gjenlyd av Guds stemme,
og selv når Han forkynte korsets krav,
var han dog alltid den som gav og gav —
Det har vi aldri siden kunnet glemme.*

*Han lærte oss å bede tro den bønn:
Gi meg, O Gud, å tjene deg alene;
gjør ved din And min gjerning rik og skjønn,
Jeg tjener ikke for en jordisk lønn, —
Min lønn er den at jeg får lov å tjene.*

Innsendt.

På hjemvei

Fra den norske feltprest i Korea — Kåre Helle — har vi mottatt følgende på fallrepet:

Så var det store eventyret i Korea slutt. Idet dette skrives, er jeg ombord i m/s Talleyrand (Wilhelmsens) og har kurs for San Fransisco.

Selv om vi alle hadde sett fram til avreisen med glede — 6 måneder i et så unormalt miljø som en krigssone er mer enn nok — så var det likevel vemodig å si farvel. Hele personellet var til slutt blitt som en stor familie, og selv om det ikke ble felt tårer, kjente de fleste det nok som meg at det var vanskelig å få revet seg løs. Ikke minst koreanerne var skyld i dette. De kom med avskjedsgaver og holdt til og med avskjedsselskaper for å vise sin takknemmelighet.

Ellers var det en stor høytidelighet den nest siste dagen, da alle de fratredende ble dekorert med De forente nasjoners medalje av sjefen. Han fant å kunne uttale at forholdene ved feltsykehuset stadig hadde bedret seg, og at han var stolt over å ha fått anledning til å være sjef for en slik avdeling. Feltsykehuset hadde tidligere fått en meget oppmuntrende takkeskrivelse fra 8. armehovedkvarter, for sitt gode arbeid, så sjefen følte seg på sikker grunn.

Vi reiste fra sykehuset lørdag den 15. november, ble satt med en «globemaster» — d. v. s. et fly som tar 200 passasjerer — til Tokio, hvor vi ble innkvartert i forskjellige hoteller. Personlig ble jeg straks fanget opp av en herr Stoltenberg, som viste seg å være svoger til en av mine beste studiekamerater, og nå ville han ha meg til å døpe sin lille pike. Slik kom jeg i stor barnedåp søndagen, hvor en stor del av den norske kolonien var til stede, bl. a. den norske minister Reusch.

Men ellers fikk jeg ikke se mye av Japan, for gjennom legasjonen fikk jeg rede på at «Talleyrand» skulle komme inn dagen etter og gå den påfølgende dag. Litt trist var det dog å måtte la anledningen til å få se litt mer av Japan gå fra seg. Jeg hadde f. eks. mottatt invitasjon av misjonær Gabriel Eikeli i Kinamisjonen om å komme og besøke ham i Kobe, hvor det nå drives en ganske stor norsk misjonsvirksomhet. Men jeg hadde jo mitt studieopphold i Amerika å ta hensyn til. National Lutheran Counsel (De sammensluttede lutherske kirkene i Amerika) ville gjerne at jeg skulle komme så tidlig som mulig, så jeg kunne komme i kontakt med arbeidet før juleferien begynte, og da var det bare å takke til med «Talleyrand» og se glad ut.

Vi har allerede vært 13 dager i sjøen og skulle være i San Fransisco i morgen. Det har stort sett vært bra vær, og jeg har fått hvile godt ut.

Vi er 9 passasjerer, og det er en broget blanding: En tobakksmillionær med hustru, en legasjonssekretær med hustru, en hviterusser og kafévert fra Hong Kong, en amerikansk misjonær fra Filipinerne, en sjømanns hustru, en kinesisk student og så jeg. Vi har hatt tre gudstjenester ombord og ett kameratslig samvær, hvor jeg fortalte fra Korea. Alt syntes å falle i god jord.

Jeg må tenke på den norske direktøren som ifjor fant at han måtte protestere mot at det ble holdt andakt påskedag i salongen på høyfjellshotellet. Her var det ikke bare ingen protester, men så vel millionæren som studenten tok del i gudstjenesten og kom og takket meget varmt etterpå. Dette fikk meg til å gjøre noen stille refleksjoner: Hva er det som gjør at folk flest hjemme, men særlig myndighetene synes å ha så liten forståelse for kirkens betydning?

Tenker jeg på feltprestene i Norge, så har de en høyst kummerlig tilværelse framfor de amerikanske. Til tross for at de der ikke har folkekirke, finner den amerikanske stat det å være av største betydning at feltprestene får så gode arbeidsmuligheter som gjørlig. Det sørges for særskilt utdanning, hver prest får bil, så han kan komme rundt så langt som mulig. Nesten før noe annet får en reist enten kapell eller kirketelt. Ved det norske feltsykehuset ble kirken reist sist! Den amerikanske feltprest har videre fullmakt til å kalle enhver soldat til undervisningstimer i morallære og psykologi. Vi norske er henvist til frivillighetsprinsippet med den følge at de som trenger det mest, ikke kommer. Den amerikanske feltprest får anledning f. eks. til å gjennomgå for alle kirkens syn på krigen m. m. — Hos oss huserer kommunistisk anløpne demagoger og spiritualistiske humanister om kapp og forvirrer begrepene. Som allerede nevnt er det mange ting som tyder på at en ute i verden, særlig i Amerika, er oppmerksom på kirkens folkeoppdragende betydning. Det skulle være gledelig om myndighetene og andre også hos oss begynte å se. I denne forbindelse får jeg lyst til å nevne hva jeg oppdaget ved feltsykehuset. Her viste det seg at det var meget få som virkelig var irreligiøse eller fornektende, hvis der var noen i det hele tatt. De fleste syntes det var bra både mest prest og kirke. Og det beste ved det hele var at dersom de først begynte å se at det var noen likesinnete som gikk i kirken, så kom snart både den ene og den andre. De fleste som kom til kirke i Korea, var ikke kirkegjengere hjemme. Og hvorfor? Fordi andre ikke gikk. «Menneskefryktens svøpe henger over oss,» sa vår overlege en gang vi snakket om dette. Han hadde visst evig rett.

EN DRØM

Jeg syntes jeg var alene i et stort, mørkt rom. Jeg syntes jeg hadde det forferdelig vondt. Så sa jeg høyt til meg selv: «Å, den som bare kunne dø». Da svarte en stemme ved siden av meg: «Det var nok det beste, hvis du bare er beredt.»

«Beredt?» gjentok jeg. «Nei, jeg tror hverken på himmel eller helvete.» «Men det burde du gjøre», sa stemmen ved siden av meg. Da så jeg en dør åpne seg, og jeg stirret inn i et rom, oppfylt av ild, og fremst i åpningen var en stor, sort hånd. Den åpnet seg, grep etter noe, lukket seg igjen — og knuste, og slik holdt den på. Jeg ble ille berørt av dette synet, og jeg sa: «Hva er dette for noe?» «Det er helvete», svarte stemmen ved siden av meg. Det gjøs inne i meg, og jeg sa: «Mon det er helvete — så er det vel himmel også da?» «Ja, visst er det himmel», svarte den ukjente stemmen. — I det samme hoppet to sorte schäferer ut fra døråpningen og kom en på hver side av meg og begynte å bore tennene i meg. Jeg kjempet alt jeg orket mot dyrene, men til ingen nytte. Jeg forstod at jeg snart måtte gi tapt. Jeg hadde foldet hendene over strupen for å verge livet i det lengste, men det var klart at jeg snart måtte gi opp overfor overmakten. — Det er vel for sent, tenkte jeg, men jeg vil likevel be min siste bønn. Så sa jeg: «Kjære Gud, hvis det er mulig, så frels meg.» — I samme øyeblikk så jeg døren til helvete lukke seg igjen — samtidig som en annen dør åpnet seg. Jeg tok hendene vekk fra strupen og lot døden komme til. — Jeg stirret inn i en stor, vakker, sterkt opplyst hall med en bred trapp, som førte nedover. Da jeg var kommet til dørstokken, fikk jeg se at far og mor kom fort oppover trappen. Og mor sa: «Vi var så redde at vi skulle komme for sent.» — Da våknet jeg, og jeg var så lykkeberuset at jeg igjen foldet mine hender og ba: «Kjære Gud, la meg få dø — i denne natt.»

Så går det atter mot jul. «Fred på jorden» — heter det i englebudskapet. Det er godt å vite at her er ikke tale om verdensfred, den ser ut til å være langt borte enda. Etter at vi har sett narrespillet i Pan Mun Jom, er det sikkert best at vi gjør oss fortrolige med at krigens blodspor vil følge oss det nye året også. Men Gud skje lov — her er tale om fred hos mennesker som Gud har velbehag i, og det er slike som har funnet veien til Betlehem. Der skjenkes den fred som overgår all forstand, den som verden ikke kan eie, freden som varer ved både i trengsel og i død. Gud gi at vi alle må eie den, hjertefreden.

Jeg lå der og undret meg på hva denne merkelige drømmen skulle bety. Den hadde jo for resten av livet overbevist meg om at det fantes både himmel og helvete, og den hadde lært meg at livet og alt som jeg ellers hadde kjært, var bare et lån jeg nårsomhelst måtte gi tilbake, ja, gi det med glede tilbake.

Jeg kom også til å tenke på hva min gudfryktige far sa til meg kort tid før han døde. «Hilda», sa han, «du er så snill som et menneske kan være, og du har evner og interesser som gjør deg til et rikt menneske, men du mangler det viktigste av alt i verden. Du mangler troen på Gud, og da betyr alt det andre ingen ting. Men du er jo forholdsvis ung enda, så meget kan hende deg. Og jeg ber hver dag til Gud for deg. Jeg sier det er akkurat det samme hva som hender deg i verden, bare det hender at du snur om til Gud. Jeg er så glad i deg, og det vil bli så forferdelig vondt for meg den dagen jeg treffer alle mine kjære igjen og ser at du mangler.» Jeg kan ikke gjøre for at jeg er så vantro, men jeg håper som du, at noe må hende som kan overbevise meg om at det virkelig er himmel og helvete til — og at jeg må dø i samme sterke tro som du. Vi så på hverandre med tårer i øynene. — «Ja, vi får inderlig håpe det», sa han. Men det la noe så sorgmodig i stemmen hans.

En morgen noen dager senere kommer jeg opp på min fars værelse. Da lå han død i sin seng — med foldede hender. Han hadde i stillhet og helt uventet forlatt oss. Og jeg er sikker på at mor møtte ham ved terskelen, så han ikke gikk alene nedover trappen i den lyse hallen.

Jeg stod der hjelpeløs tilbake. Jeg følte jeg var kommet for langt i den moderne verdensoppfatning. Jeg ønsket bare at jeg kunne krabbe tilbake til min barnetro og mine foreldres tro, og ikke bare komme tilbake, men bli der.

I den mørke natt passerte alt revy i min bevissthet og jeg forstod at mitt drømmesyn var et svar på min fars bønner. For bedre kunne jeg ikke bli overbevist om at himmel og helvete eksisterer.

Årene går, og alt kommer lenger og lenger på avstand, men tvers igjennom alt ser jeg den lyse hallen, og dem som venter meg der.

H. M

P. S.

Det er gått mange år etter drømmenatten. Jeg sitter en dag og snakker med en av de sakalte «større personligheter». Av en eller annen grunn svinger samtalen inn på det re-

ligiøse grunnlag. Jeg spør ham om han tror at det finnes himmel og helvete til? Han ser forbauset på meg og spør om jeg tror det. «Ja,» svarer jeg. «Jeg ikke bare tror det, men jeg vet det.» Han sender meg et hånlige og medlidende smil. Så sier han: «Jeg hadde aldri tenkt at du trodde på slikt tøv.» — «Nei, det var en gang da jeg ikke gjorde det,» sa jeg. «Men nå er jeg glad at den tiden er forbi.»

D. S.

Vær på vakt

Fra Det Norske Bibelselskap, Oslo, har vi mottatt nedenstående med anmodning om å ta det inn i menighetsbladet. Det gjør vi også gjerne, idet vi finner det i høy grad beklagelig at en slik advarsel skal være nødvendig. Slik er imidlertid forholdene blitt, og da bør alle kristne være på vakt. Dette er nok også ett av tidens tegn, oppfyllelse av Skriftens ord. — Jesus sier jo i Matteus 24, 10 ff: «Da skal mange ta anstøt, og de skal forråde hverandre og hate hverandre; og mange falske profeter skal oppstå og føre mange vill. Og fordi urettferdigheten tar overhånd, skal kjærligheten bli kald hos de fleste. Men den som holder ut inntil enden, han skal bli frelst.»

Og apostelen Paulus skriver i II. Thessalonikerne 2, 7 ff: «Lovløshetens hemmelighet er alt virksom, bare at den som nå holder igjen, ryddes av veien; og da skal den lovløse åpenbares, han som den Herre Jesus skal fortære med sin munns ånde og gjøre til intet ved sin tilkommelses åpenbarelse. Og hans tilkommelse skjer, etter Satans kraftige virksomhet, med all løgnens makt og tegn og undere, og med all urettferdighetens forførelse for dem som går fortapt, fordi de ikke tok imot kjærligheten til sannhet, så de kunne bli frelste. Og derfor sender Gud dem kraftig villfarelse, så de tror løgner, for at alle de skal bli dømt, som ikke har trodd sannheten, men hatt velbehag i urettferdigheten.»

I endetiden kan det bli mange vanskeligheter for de kristne å kjempe med. Derfor gjelder det å prøve åndene og ikke la seg rive med av ethvert lærdoms vær. Guds ord må ikke forvrenses eller forvansktes, men tas slik som det står, selv om det sårer vart naturlige menneske.

Så hitsetter vi Bibelselskapets notis:

«BEDRAGERI

Fra flere kanter av landet blir det meldt at kolportører for «Jehovas Vitner» (Vakttårnet) utgir seg som representanter for Bibelselskapet.

Det Norske Bibelselskap, som vanlig benevnes Bibelselskapet, finner grunn til å advare mot denne trafikk som bare kan oppfattes som bedragerisk.»

Mine dager er i Guds hånd

I din hånd er mine tider

Salme 31, 16.

Min tid er ei gave fra Gud. Ja alle mine dager er fastsatt av ham. «Da jeg enda var foster, så dine øyne meg, og i din bok ble de oppskrevet, de dager som var fastsatt, før en av dem var kommet. (Salme 139, 16.) Min fødselsdag og min dødsdag er altså fastsatt av Gud. Mange mennesker ville kanskje kikke litt i den store boka, så kunne de jo fa greie på sin dødsdag. Men Gud har i sin visdom skjult dette for oss. Han har selv beholdt seg denne rett. For oss gjelder ordene i salmen: «Sin tid og time ingen vet, vel den som alltid er beredt.» Hver dag er ei gave fra Gud, og det gjelder om å bruke dagene rett — enten de blir få eller mange. Vi synger ofte på nyttårskvelden: «Til ende året haster, hvordan har jeg det brukt? Har jeg forsaket laster og aktet nådens tukt?» Har vi ikke grunn til å spørre slik hver kveld: «Til ende dagen haster, hvordan har jeg den brukt? Året er jo satt sammen av slike små dager, og slik jeg bruker disse, bruker jeg året.»

Vi bruker ofte uttrykket «nådetid». Det er den tid Gud er å finne. «I dag er nådens tid. I dag er Gud å finne.» Og det gjelder om å nytte denne tid. I 1. apb. 2, 21 sier Gud om en kvinne: «Og jeg ga henne tid til å omvende seg, men hun ville ikke.» Det skulle vel ikke hete det samme om deg? Vi skal tjene Gud med dagene han har gitt oss. Det er den rette måten å bruke dem på. «Hvor er jeg sæl, som kan med liv og med sjel, tjene så nådig en herre.»

Det er også en stor trøst i ordene fra vår bibel som er satt over disse linjer. Mine tider (dager) er i Guds hånd. Dagene kan være så forskjellige. Noen er fylt med solskinn, medgang og velvære, andre med motgang, sorg og bekymringer, ja, kanskje fortvilelse. Slik har det vært inntil i dag, og slik vil det sikkert bli i framtiden også. Da er det godt å vite at alle slags dager er i Guds hånd. Jesus sa til sine venner før han dro fra dem: «Se jeg er med eder alle dager inntil verdens ende.»

Vi nærmer oss årsskiftet. Igjen ligger 365 ukjente dager framfor oss. Ingen av oss vet hva vi skal møte i det nye året. Derfor er det godt å få legge framtida i Guds hånd. Den hånd er sterk. Og Jesus sier: «Ingen skal rive dem ut av min faders hand.»

«I dine hender fader blid, jeg legger nu til evig tid, min arme sjel og hva jeg har, ta du det all i ditt forsvar.»

H. Omberg.

Skikken med julekort

Et av de mest karakteristiske trekk ved julen er uten tvil julekortene, som hvert år setter postvesenets yteevne på en hård prøve. Skikken med julekort er meget gammel, atskillig over hundre år, og den er alminnelig så å si over den ganske verden. Dens naturlige forutsetning er «oppfinnelsen» av brev-kortet. Julekortene dukket visstnok først opp i England, hvor en smart boktrykker forsto å utnytte brevkortets muligheter. I de fleste europeiske land og i Amerika har skikken gjennom tidene vært så utbredt at det godt kunne skrives en hel liten kulturhistorie ved hjelp av julekortene. Deres utseende, motivvalget og den grafiske utforming av dem avspeiler til enhver tid smaken, både den gode og den dårlige. Man kunne si: Vis meg et lands julekort og jeg skal si hvordan det står til med landets kultur!

De første julekort hadde religiøse motiver, og det har jo kortene tildels fremdeles. Men motivvalget har ellers vekslet, vi har fått julekort med naturscenerier, med blomster, med motiver som skulle gi julestemning og også mer eller mindre «humoristiske» kort. Den grafiske utførelse svinger mellom det grufullt banale og det kunstneriske, en tid fant julekort-industrien på å utstyre kortene med alskens glitterstas som rev postfunksjonærenes fingre til blods under arbeidet med dem og som det derfor ble etablert forbud mot.

Såne skikker pleier ikke alltid å være så særlig seiglivet. Men det er intet som tyder på at den gamle skikken med julekortene som, uten særlige variasjoner, ønsker «gledelig jul og godt nytt år», holder på å bli avleggs. Man kan vel heller si tvert imot. Noen samlet julekortstatistikk for hele landet finnes ikke, men for hovedstadens vedkommende har man noen tall som tør være representative. Man kan naturligvis ikke telle julekortene på vanlig måte. Ved Oslo postkontor måler man, for å ha noe å holde seg til, julekort-stablene i meter og regner så med at det går så og så mange kort på meteren. På denne måten har man funnet ut at det i 1939 ble sendt 707 965 julekort fra Oslo. I 1949 nådde tallet opp i 1 940 415 og var i fjor 1 777 275. Til tross for den lille tilbakegangen i fjor befinner vi oss altså fremdeles høyt over førkrigs-nivået på julekortenes område.

Parallelt med julekortene har også juleheftene hatt en rivende utvikling. En rekke filantropiske institusjoner og også mange andre, tjener hver jul gode penger på dem. Forsendelsen av julehefter, særlig til utlandet, som godt kan betraktes som en litt flottere form for julekort, øket veldig i fjor. Det skyldes nok for en stor del at bøker nå er blitt så kostbare at de ikke er en så alminnelig julehilsen som for noen år siden.

Menighetsblad

for Spydeberg, Hovin og Heli

Utgis av Spydeberg, Hovin og Heli Menighetsråd

Ansvarlig redaktør . . . . . S. T. STORAKER
Kasserer . . . . . Kjøpmann E. A. SKULLERUD
Ekspedisjon . . . . . FRK. MARY MELLUM, Hf. 8

Hvordan ber du?

*Herre, bad jeg, gi meg denne rose kun!
Da falt dens siste blad i samme stund.*

*Herre, bad jeg, sett meg ved ditt rike bord!
— og tørt som strå ble meg ditt dyre ord.*

*Herre, bad jeg, gi meg seier dag for dag!
— da fulgte nederlag på nederlag.*

*Herre, bad jeg, la meg alltid tjene deg!
Og se — en sykeseng ble redt for meg.*

*Herre, bad jeg, hjelp meg du, jeg girei hjelpen
navn!
Da tok Han meg inn i sin faderfavn.*

*Herre, bad jeg, gi meg bare, bare deg!
Da strødde Herren alle goder på min vei.*

Innsendt — fra engelsk.

Gudstjenester

1. juledag kl. 11 — høytidsgudstjeneste i Hovin kirke med ofring til Det Norske Misjonsselskap. Kirkebuss fra Mørk kl. 10.15 om Frøhaugen.

1. juledag kl. 19 — (ikke kl. 17) høytidsgudstjeneste i Spydeberg kirke med ofring til Det Norske Misjonsselskap. Kirkebuss fra Dingstad kl. 18.15 om Knapstad.

2. juledag kl. 11 — høytidsgudstjeneste i Heli kirke med ofring til Det Norske Misjonsselskap.

Søndag etter jul — 28. desember kl. 11 — gudstjeneste på Mørk Pleiehjem.

Nyårsaften kl. 23 — midnattsgudstjeneste i Spydeberg kirke.

1. nyårsdag kl. 11 — høymesse med nattverd i Hovin kirke. Kirkebuss fra Svenneby kl. 10.15 om Solberg.

Søndag den 4. januar kl. 11 — Kristi Apenbaringssøndag — høymesse i Spydeberg kirke. Kirkebuss fra Dingstad kl. 10.15 om Knapstad.

Søndag den 11. januar kl. 11 — høymesse i Hovin kirke. Kirkebuss fra Mørk kl. 10.15 om Frøhaugen.

Søndag den 18. januar kl. 11 — høymesse i Spydeberg kirke med preken av en utsending fra Bibelskolen. Kirkebuss.

Søndag den 25. januar kl. 11 — høymesse i Heli kirke.

Søndag den 1. februar kl. 11 — høymesse i Hovin kirke. Kirkebuss fra Svenneby kl. 10.15 om Solberg.

Søndag den 8. februar kl. 11 — høymesse i Spydeberg kirke. Kirkebuss.

Gaver til «Menighetsbladet»

Bjarne Nordby kr. 20.—, Karl Thøgersen kr. 10.—, Arne Unnerud kr. 10.—, Ove Johansen kr. 10.—.

Hjertelig takk.

<p>Sverre Nilsen Spydeberg, tlf. 136 a. Bilforretning og verksted.</p>	<p>E. A. Skullerud ass. landhandel. Spydeberg, tlf. 15.</p>
<p>A.s Spydeberg Handelsforening Tlf. 13 og 120. Glass, stentøy, kolonial og bygningsartikler. Egen avdeling for skotøy og manufaktur.</p>	<p>Spydeberg Sparebank — Opprettet 1859 — Utfører alle alminnelige bankforretninger. Kontortid: Alle hverdager kl. 9—13 og fredag dessuten kl. 16—17. Tlf. Spydeberg 7.</p>
<p>Magnus Pettersen anbefaler store og små busser til turkjøring. Tlf. 69, Spydeberg.</p>	<p>Paul G. Lier Spydeberg — Salmakerverksted Divaner — Madrasser — Bilseter Seletøy m. m. Telefon 122 a</p>
<p>Spydeberg Manufaktur T. Lunder. Klær, tøy, leketøy m. m. m.</p>	<p>Arne Nygaard ass. landhandel. Tlf. Godheim 224.</p>
<p>A. Lageraaen ass. landhandleri ved Myhra-krysset. Tlf. 145, Spydeberg.</p>	<p>Aksel Hestengen, Spydeberg Sportsforretning. Bensin, olje, gummi. Reparasjonsverksted. Tlf. 43.</p>
<p>Dagny Ødeli, Spydeberg Melk og kolonialforretning. Spydeberg, tlf. 120.</p>	<p>Jens Buer Elektrisk forretning. Spydeberg, tlf. 146.</p>
<p>Einar Guddal Snekkerverksted. Karosserireparasjon — Dreining. Tlf. Spydeberg 198.</p>	<p>Spydeberg Stenhuggeri Konrad Jacobsen. Gravmonumenter m. m. Tlf. 205.</p>
<p>Aksel Sørby Kolonial — Manufaktur Malerverker — Bygningsartikler. Tlf. Spydeberg 152.</p>	<p>Spydeberg Kjøttforretning Inneh. Brodr. Helle. Tlf. 184, Spydeberg. Kjøtt og flekk, alle slags deiger og pølsevarer, samt smørbrød-pålegg</p>
<p>Lege Martin Schou Spydeberg, tlf. 105.</p>	<p>Hartvig Ruud aut. installatør Nyinstallasjoner og reparasjoner Tlf. Spydeberg 231</p>